

Завой

Седмичникъ за култура, изкуство, критика и общественостъ.

Събъстнитъ у насъ считатъ залуди,
Лупаца вредомъ се почита:
„Богатъ е“ казва, на то не нита
Колко души е изгорилъ жиби,
Сироти колко той е орабилъ,
И предъ олтаря Бога измамилъ
Съ молитви, съ клетви, съ думи лъжливи.

Хр. Ботевъ въ „Борба“

240 МИЛИОНА СЛАВЯНИ

Ние, мечтателни и сърдечни, но разединени славянски народи, даваме ли си ясенъ отчетъ каква огромна сила бихме представлявали, ако действахме винаги съгласувано, винаги единно въ всички наши културно-обществени, стопанско-политически и международни прояви?!...

Даваме ли си ясенъ отчетъ, каква изобилна и висока духовна култура би свѣтнала по цѣлия свѣтъ, ако въ една добре организирана всеславянска великодержавностъ се разцвѣтѣше благородната славянска човѣчностъ?!...

Ако си даваме такъвъ отчетъ, нека днесъ, когато чувствуваме великото дълго на Св. Кирилъ и Методий — българските и славянски духовни обединители — наведемъ виновно и смирено своитѣ глави и да потърсимъ у насъ самитѣ отговорности за досегашното тѣй скръбно и пакостно славянско разединение

Да осъзнаемъ отговорноститѣ си за днешното незавидно положение на 240 милиона славяни да бъдатъ считани като 240 милиона пѣснени зѣрна, които не могатъ да се споятъ въ мощенъ социаленъ и националенъ градежъ. Не могатъ да се споятъ въ единъ огромненъ и трагиченъ стопанско-политически всеславянски блокъ, защото все още се търпи срамното и пакостно положение славянинъ славянина да подтилка политически и така ще-неще да подхранва завоевателнитѣ стремежи на неприятелитѣ на славянството.

Затова, време е да осъзнаемъ голѣмитѣ отговорности, длъжности, и права които се падатъ намъ — принадлежнитѣ на свежата и надарена славянска раса. Дълбоко да осъзнаемъ отговорноститѣ си, като запалимъ волята си отъ високия идеалъ, за всеславянско братство и единство. Тогава вече можемъ успѣшно да съедемъ въ великата славянска душа семената на общославянската правда и солидарностъ.

И тогава само, ще грѣятъ бѣлитѣ лъчи на общо-

Политически дневникъ

У НАСЪ И ВЪ ЧУЖБИНА

Какво остана отъ мирнитѣ договори?

Наскоро ще се изпълнятъ 20 години отъ подписването на Версайския миренъ договоръ. Сенъ-Жерменския, Трианонския, Ньойския и Севърския, сѣщо се приближаватъ къмъ юбилейната възраст. Прелиствайки въ момента текстоветъ на тия обемисти пактове, разгледайки тѣхнитѣ многобройни параграфи, човѣкъ ясно ще види какъ за 20 години много нѣщо се е промѣнило, много нѣщо е нарушено, и че много отъ онова което преди 20 години се смѣташе за ненарушимо, днесъ почти нищо не е останало.

Особено печална е сѣдбата на Трианонския договоръ. Угария, която изгуби съ тоя договоръ 240,000 кв. км. територии и 13 милиона население почти неприкрито врѣждуваше съ своитѣ сѣседи. Отъ месецъ ноември 1938 година Угария започна да придвижва пограничнитѣ камъни: отначало завзе частъ отъ Словакия, а следъ това и Карпатска Русия. Въ момента тя е готова да гарантира границитѣ на Югославия, но претендира за земитѣ си, включени въ границитѣ на Ромъния и поглежда съ апетитъ къмъ Словакия.

Ако Трианонскиятъ договоръ претърпи сѣществени измѣнения, то отъ Сенъ-Жерменския не остана и следа: малката Австрия, рожба на тоя договоръ, деветъ лѣти по-малка отъ предишната Австрия на Хабсбургитѣ, (80,000 кв. км., вмѣсто 700,000 и 6 милиона жители, вмѣсто 50 милиона) бѣше премахната съ аншлюса като самостоятелна държава.

Ньойскиятъ договоръ, определящъ границитѣ на България, сѣщо претърпи нѣкои измѣнения: победената Гърция, бѣше принудена да отстъпи на турцитѣ частъ отъ Тракия, която тя получи като възнаграждение заради неголѣмитѣ си заслуги въ голѣмата война. А Солунското споразумение отъ миналата година даде право на България свободно да се въоръжава.

Силно пострада и Севърскиятъ договоръ. Гърция изгуби всичко, което получи по тоя договоръ. Статутътъ за Сирия е съвършено измѣненъ. Трансйордания отъ мандатна държава се превърна въ независима република. Сѣща метаморфоза претърпи и Иранъ. Промѣна се и статута за Палестина.

Най-важниятъ отъ договоритѣ — Версайския, претър-

славянския миръ, който ще бѣде предвестникътъ на трагиченъ свѣтовенъ миръ.

„Завой“

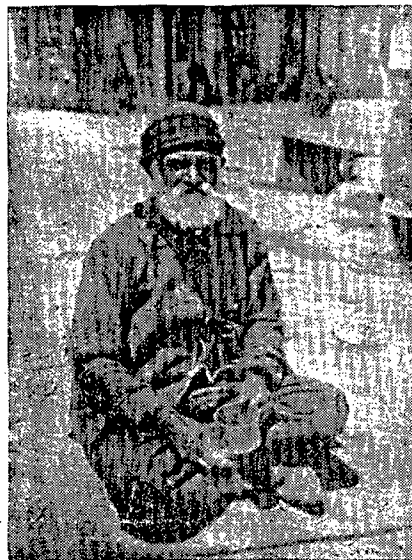
плѣ огромни измѣнения. Достатъчно е да кажемъ, че Германия следъ Версайлъ броеше 60 милиона жители, а днесъ 89 милиона и че имаше 470,000 кв. км., а днесъ 650,000 кв. км. територии, за да разбереме голѣмата промѣна станала презъ последнитѣ нѣколко години. Презъ 1935 год. Германия си получи Саарската областъ, следъ плебесита, който бѣ предаденъ въ договора. Презъ мартъ 1938 год. Германия присѣдини, Австрия, въ септември — Судетската областъ, презъ текущата година тя тури рѣзка върху Чехия, Словакия и Мемелъ.

Отъ териториалнитѣ загуби на Германия, споредъ постановленитѣ на Версайския договоръ днесъ оставатъ извънъ германскитѣ граници: окръжитѣ Ейпенъ и Малмеди (Белгия), Шлезвигъ (Дания), Познанъ, Данцигъ и Данцигския коридоръ. Сѣдбата на последнитѣ две територии, както се знае, предизвиква тревога изъ цѣла Европа. Това е по отношение само на териториалната частъ на договоритѣ. Ако погледнемъ финансовитѣ и военни клаузи, то ще видимъ, че последнитѣ сѣ отнесени днесъ въ категоритѣ на историческитѣ документи, нѣмаша никакво реално значение. Знае се, ни коя държава не плати напълно репарационнитѣ си задължения, Никоя държава не спазваше и ограниченията на мирнитѣ договори. Шо се отнеса до въоръжението, Версайскиятъ договоръ забраняваше на Германия да има редовна войска. Днесъ Германия има страшна въоръжена сила — сухопътна, морска, въздушна — Германия се задължаваше следъ войната да не държи войска въ Рейнска областъ, днесъ тя тамъ е струпала едни отъ най-силнитѣ укрепления — линията Зигфридъ.

И сега 7 милиона души въ Европа стоятъ подъ оръжие. 7 милиона хора сѣ готови да взематъ пушкитѣ — едни да защитаватъ остатъцитѣ на мирнитѣ договори, други — да разрушатъ тия остатъци. Къде е правдата? Тя не е и не може да бѣде въ старитѣ методи за разрешаване на споретѣ.

Правдата не се достигала и нѣма нискога да се достигне съ мечъ. Нужна е справедливостъ. Но справедливостъта днесъ е понятие, което нищо не казва. Необходима е пролѣтна политическа атмосфера. Откъде ще дойде тая политическа атмосфера, кой вътъръ ще я доведе — това е загадката на утрешнитѣ дни. Но тя трѣбва да дойде, за да могатъ народитѣ да възвѣнатъ въ миръ, сигурностъ и спокойствие.

НИВОТЪТЪ СИ ТЕЧЕ



За хлѣбъ насѣдни...

Славянството и Св. Св. Кирилъ и Методи

Днесъ повече отъ всѣкога намъ се налага да ценимъ голѣмитѣ синове на нашата земя. И празникитѣ, шо въ тѣхъ ние чувствуваме да бъдатъ жива спойка на днитѣ въ които сѣ живѣли съ тия шо преживѣваме и тия които идатъ. Столѣтията не могатъ да угасятъ огъня, запаленъ отъ тѣхъ, макаръ и въ далечното минало, щомъ като тоя огънь е огрѣвалъ пътя на нашето духовно развитие презъ вѣковетѣ и днесъ гори и утре ще разгаря въ толкова души пламака на смѣло творчество...

Братята Кирилъ и Методи създадоха славянската азбука и съ това поставиха начало на славянската писменостъ, която запази насъ българитѣ отъ духовното поробване на цѣлящата тогава византийска култура.

Сѣщата тази писменостъ създаде високохудожествената полска епопея „Панъ Тадеушъ“ на Мицкевича, прочутата физиология на Павлова, кървавитѣ пѣсни на Ботевъ.

Така се роди славянската култура, която покрай общочовѣшкитѣ си елементи, бележи една типична самобитност и свежестъ. Нейнитѣ сокове тепърва ще даватъ обилни плодове, на които ще се радва цѣлото човѣчество.

Дълбоко на двамата солунски братя е най-голѣмото културно събитие за славянскитѣ народи, и тѣхнитѣ празникитѣ заслужено се чувствуватъ толкова тържествено. Колко красива романтика лѣха отъ детскитѣ пѣсни, отъ развѣтитѣ припорици, шо майскитѣ вътъръ полюшва, отъ вѣнцитѣ съ кър-

вави божури, рози и зеленина. И тази традиционна, свежа и пѣстроцветна пролѣтна картина на бодро и радостно дефилиращата учаща младежъ, въ очитѣ на която искрятъ свѣтли пламъчета на заслужено национална гордостъ не може да не трогне всѣки, кой то обща книгата. Празникътъ възлудва душата и дълбай красиви спомени на непомрачено щастие отъ детскитѣ, юношески години, когато въ сѣщия този майски денъ съ пѣсни и хора празнувахме и ние „тозъ денъ славенъ, денъ народенъ, денъ на нашитѣ отци“...

Днесъ, покрай чувството на умиление и радостъ, ние не можемъ да не свържемъ голѣмия славянски празникъ съ бурното и тревожно време което преживѣваме, и правилно схванали днешния денъ, да подадемъ рѣжа за сплотеностъ и единение на цѣлата славянска раса, върху която отъ извѣстно време насамъ, фалшиви теории и научни недоразумения за „висши и нисши раси“ сплитъ злѣчни стрѣли. Тия тѣхни хули не могатъ да пресушатъ голѣмото славянско море отъ изкуство и наука, защото сѣ само едно хитро и модерно оръжие въ рѣцетъ на агресията. Нашето оръжие покрай свежитѣ сили на голѣмата славянска раса нека бѣде стремежъ ни къмъ наука които завладѣха светитѣ братя Кирилъ и Методи. Защото този стремежъ къмъ наука, това е самиятъ напредѣкъ, самата култура.

Г. В. Гочевъ

КУЛТУРНИ АНКЕТИ

Варненски народен театър

Със каква любов и свѣтли надежди бѣ изградена въ 1935 год. новата организация на градския ни театър, която осигури човѣшко съществуване на служителѣ на Мелопомена и създаде необходимѣ условия за сценичното изкуство Оня, който се опита да върне театъра къмъ отживѣлата процентна система ще изиграе пакостна роля въ културния развой на нашия градъ.

Има единъ дефектъ, обаче, въ управлението на театъра, който системно ще трови комплицирания театраленъ животъ, ако не се отстрани още въ началото на новия театраленъ сезонъ. Изключителни обстоятелства наложиха да се раздѣли административното отъ художественото управление. Между тѣзи две дейности, обаче, нѣма строго установена граница, понеже тѣ забѣлявано се прелизватъ. Това раздѣляне на компетенциѣ създава опасенъ дуализъмъ, който неизбѣжно крие зародиши за спорове между две власти. Нѣма друга институция, където да е по-наложително единство въ управлението. Авторитетътъ на театралния директоръ трѣбва да е безспоренъ факторъ въ една срѣда, където се кръстосватъ амбициѣ на толкова нервни и чувствителни същества. Дисциплината, само, може да опази невредимъ театъра въ срѣдѣ развълнуваното море на толкова страсти. Оня, който осакатява властта на театралния директоръ, изкуствено внася бацила на разложението, понеже нанася първия ударъ въ безсѣмненния авторитетъ на капитана.

Душата на театъра си остава все пакъ артиста. Първата задача на директора е да си подбере добъръ ансамблъ, който да се допълва, както отдѣлните инструменти въ оркестъра. Варненскиятъ народенъ театъръ може да си подбере най-добрия съставъ, защото, никде артистътъ не е така обезпеченъ материално и спокоенъ цѣлъ театраленъ сезонъ. Въ театъра ни има прекрасни артисти — не липсватъ, разбира се и лоши. Ще се извърши фатална грѣшка, ако при рекрутиране новия съставъ се прогонятъ любимитѣ артисти на публиката. Смѣняване личността на директора не значи коренна чистка — подобни маниери сѣ свойствени само на малокултурнитѣ народи и хора. Лошитѣ артисти трѣбва да се отстранятъ отъ театъра безъ да се влага сантименталностъ и хуманностъ. При подбиране жрецитѣ въ храма на изку-

ство ходатайствата, локалнитѣ чувства и интереси, личнитѣ връзки и смѣтки нѣматъ мѣсто.

Театърътъ е сѣжпъ инструментъ. Той не носи печалби и завършва почти винаги дефицитерно. Финансовата стабилизация на театъра е много голѣма задача, понеже нередовното изплащане заплатитѣ на артистѣ и липсата на срѣдства за постановки и обличане пиеситѣ парализира и най-спокойния театраленъ директоръ. Фаталния и преждевремененъ край на повечето отъ нашитѣ театри се дължи на причини отъ финасово естество.

Ахилесовата пета на театъра е репертуарната политика. Тази година ние изживѣхме базцѣтень сезонъ. На варненската публика втрѣснаха вѣчнитѣ унгарски комедии. Касовитѣ пиеси въ края на сезона, които скандализиратъ частъ отъ публиката, превърнаха театъра на ревию. Репертуарътъ на единъ общински театъръ не може да си поставя само търговски цели. Чрезъ най-мощното срѣдство каквото е живата речъ, театърътъ ще трѣбва да поднася здрава културна храна. Серioзната публика, учащата се младежъ и децата бѣха прогонени отъ театъра. Истинскитѣ ценители на театрално изкуство сѣ педимни да видятъ поне веднажъ въ сезона нѣкоя класическа пиеса. Сантименталната публика на провинцията напразно жадува за нѣщо героично и голѣма любовъ. Театраленъ директоръ, който нагажда репертуара си само по вкуса на широката публика върши тежко престѣпление по отношение културния подеъмъ на народа ни. Педагогическата задача на директора е не да слиза до срѣдния уровень на масовата публика, а да издига последната до по висшъ театраленъ и културенъ мантилетъ.

Залогомъ за успѣха на театъра е въ любовта на публиката. Когато, духовната, невидима, интуитивна връзка между тия два елемента биде сѣжсана театъра е осъденъ неминуемо на гибелъ и нищо не може да го спаси отъ разложение — напразни ще бждатъ усилията на управа, директоръ, режисьоръ и артисти да градятъ на пѣсѣчни основи. Публиката възприема болезнено и преувеличено всички интрижки, неизбѣжнитѣ съпжтници на театралния животъ. Творчеството на артиста е мжчително и свързано съ голѣмо нервно напрежение. Нервнитѣ и сърдечни кризи сѣ наистина, ес-

Данцигъ не е само етнически въпросъ

Той е въпросъ засѣгащъ общоевропейскитѣ интереси.

Херманъ Раушнингъ е известенъ бившъ националъ-социалистъ и единъ отъ близкитѣ съратници на Хитлеръ. Следъ идването на нац.-социализма на властъ въ Германия, Хитлеръ го бѣше натоварилъ да завежда „данцигския фронтъ“. И Раушнингъ заемаше до 1934 год. поста председателъ на данцигския сенатъ.

Следъ това между него и Хитлеръ се появила разногласия по основнитѣ въпроси на външната политика. Раушнингъ напусна председателския постъ излѣзе отъ партията и, въ края на краищата, изчезна отъ Германия.

Преди нѣколко дни въ в-къ „Депешъ де Тулузъ“ се появи една много любопитна статия отъ Раушнингъ, посветена на данцигския въпросъ. Бившиятъ сподвижникъ на Хитлера доказва, че Данцигъ по право трѣбва да принадлежи на Германия, но на Германия мирна, влизаща въ семейството на европейскитѣ държави. Германскиятъ райхъ би се възползувалъ отъ Данцигъ изключително като военна-морска база, отъ която той би могълъ всѣки моментъ да унищожи Гдиня. Затова, споредъ Раушнингъ, данцигскиятъ въпросъ трѣбва да се разглежда въ дадения моментъ отъ гледна точка на общоевропейскитѣ интереси, а не отъ гледна точка на етническата справедливостъ.

Най-интересна частъ на тази статия се явява изложение на Раушнингъ по разговора, който той е ималъ преди нѣколко години съ Хитлеръ относно това, какъ Хитлеръ си е представялъ бждещото устройство на Източна Европа:

— Тогава азъ бѣхъ доверено лице на лице на Хитлеръ и имавъ съ него личенъ контактъ. Веднажъ мене ми се удаде случай да чуя неговитѣ съображения, относно това, какъ Гер-

мания ще разшири своето „жизнено пространство“ на изтокъ. Хитлеръ по него време не мечтаеше да покорява други страни. Той мечтаеше да създаде източно отъ Германия, редица васални държави, свързани съ економически, политически и военни договори съ Райха. Въ всички тѣзи страни нѣмскиятъ елементъ трѣбваше постепенно да заеме командни постове и да стане „елитъ“. Земята да преминава въ ръцетѣ на нѣмцитѣ, които ще я обработватъ съ помощта на мѣстното население. Освенъ това, обилниятъ демографически резервоаръ въ източнитѣ страни ще дава на Германия работна ръка за всички професии, не искащи специални знания, освобождаващъ по тая начинъ нѣмския трудъ за ония области въ трудовото производство, за които е необходимъ квалифициранъ работникъ. Хитлеръ вѣрваше, че при помощта на тая система ще му се отдаде за дълги години да пази равновесието и мира въ Изтока: низшитѣ раси ще работятъ подъ ръководството на германскитѣ елементи, а Германия, въ замѣна на това, ще имъ осигури спокойно съществуване и ще ги застрахова отъ економически кризи. Хитлеръ даже посочилъ, кои държави трѣбвало да станатъ васални на Германия. Въ този списъкъ влизали балтийскитѣ държави; Полша, Ромъния, Унгария, Югославия, Чехославация. Хитлеръ проектиралъ да създаде свое О. Н. но основано на иерархически начала, подъ управлението и покровителството на Германия.

ИНТЕЛИГЕНЦИЯТА е солта на земята

Българската интелигенция въ миналото има огромни заслуги за културното свѣстяване на народа ни. Тя можа да го извлече изъ мрака на невежеството и срѣдновековното суетѣрие, да му вдѣхне вѣра въ себе си и да го напжти къмъ по-смисленъ общественъ и културенъ животъ. При това, тази интелигенция идѣше отъ недра на сжщия този народъ, отъ селата и колибитѣ и затова толкова по-горѣща бѣше нейната любовъ и толкова по-упорита нейната преданостъ къмъ народа и неговото бждаше. Нѣма достатъчно ярки и силни думи, които да изразятъ заслугитѣ на хилядитѣ знайни и незнайни труженици, допринесли съ труда си и уси-

лията си за създаването ни като народъ.

Този процесъ — на все по-голѣмо откъсване отъ народа и неговитѣ нужди, процесъ на личното ограждане и обособяване — започва още преди освобождението ни и се засилва по-късно, въ свободна България. Той бѣ разоблаченъ отъ Вазовъ, Алеко Константиновъ и други писатели, вече достигналъ до цинизъмъ, до издевателство. Излишни сѣ примѣри и доказателства: тѣ се синтезиратъ въ факта, че дѣлата на Раковски, Каравеловъ, Бозвели, Левски, Ботевъ и още много като тѣхъ, нормални за времето си, ставатъ по-късно непостижими, необикновени, свѣрхестествени.

Обяснението на този проблемъ е въ историческия ходъ на нѣщата. Обаче интелигенцията, като проява на жаждата у народа за по-добъръ животъ, къмъ просвѣта и култура, не изчезва напълно, не се атрофира, въ позлатеното леговище на индивидуализма. Та малко ли труженици; хора съ воля и духъ; коватѣ съ стоическо търпение свѣтлото бждаше на народа ни? Не сѣ ли хиляди и хиляди, които, въ заимени и тѣсни стаи, прѣскачъ лжчитѣ на знанието срѣдъ народната маса? Не вършатъ ли тѣ това почти безкористно, съ лични жертви, безъ да чакатъ съетна награда?

Тази интелигенция живѣе съ традициѣ на народа, на неговитѣ мисли и чувства, на неговата култура. Всички блага на знанието, на обществения животъ, на прогреса и на културата сѣ спечелени съ трудъ и борба. Свободната проява на творцитѣ въ всички области е създава ценноститѣ на словото, съ които се гордѣемъ, паметницитѣ на изкуството, материалния подеъмъ. Интелигенцията знае този основенъ законъ на всѣки напредѣкъ и него поставя въ основата на своята работа.

Да знаешъ, казва пословицата, значи да можешъ. Невежиятъ, неукитѣ е осъденъ на слѣпота, на физическа и умствена немощ; той никога не ще почувствува освободителната благодатъ на знанието.

Интелигенцията е солта на земята. Отъ нея, отъ нейната воля, отъ нейния идеализъмъ зависи какъвъ ще бжде утрешния денъ на народа ни. Тя е, която ще го възпитава, ще го учи, сѣ една дума ще го води въ историческия му пжтъ, къмъ по-щастливо бждаше. Този пжтъ е ясенъ — той е пжтъ на истинския човѣшки прогресъ, проправенъ отъ великитѣ хуманисти мислители, учени и поети, творци на човѣшката култура.

А. Драгоевъ

Полъ Валери

ЧОВѢКЪТЪ И НОЩТА

Извадка отъ една вариация върху една мисль на Паскаль

Опитвалъ съмъ по-често да наблюдавамъ въ себе си и да проследя чакъ до самитѣ идеи, какъ една чиста нощъ сѣ своятѣ звезди влияе таинствено върху хората. Ето че ние възприемаме само нѣща които нѣматъ връзка съ нашето тѣло.

Ние сме страномо опростени. Всичко близко е невидимо; всичко чувствително е неосезаемо; ние плуваме съ мисльта си далечъ отъ насъ. Нашиятъ погледъ съзира въ едно поле отъ свѣтли събития, които не може да се въздържи да не ги свърже съ своитѣ самоволни движения, като че ли всички тия събития се извършватъ въ сжщиятъ този мигъ; погледътъ чертае, образува свойствени нему фигури които наля-

га и въвежда въ действителността.

Но да опредѣлимъ разположението на всички тия свѣтли точки ние не можемъ. Чувствуваме се потиснати, вкаменели, погълнати и пренебрегнати отъ тази блѣстяща феерия. Ние можемъ да броимъ звездитѣ, ние, които не можемъ да повѣрваме че съществуваме за тѣхъ. Нѣма никаква връзка между тѣхъ и насъ.

Това което виждаме на небето и това което намираме въ самитѣ насъ, еднакво независими отъ нашитѣ действия, едното блѣстящо вънъ отъ нашия обсегъ, другото живѣещо въ дълбочината на душата ни, създава като чели връзка между това, което най-далечното

ни привлича и онова на най-скровенното у насъ. Тѣ сѣ като крайности на нашето очакване, и твърде близки, и си приличатъ поради надеждата за нѣщо неочаквано въ това далечно небе и тъйствено сърдце.

При гледката на безброя звезди, който е толкова необикновенъ за нашитѣ очи, менъ ме смайва чувството че сѣ чувствамъ, че съмъ всичко и че въпрѣки това съмъ самъ. Азъ съмъ всичко и незавършенъ. Азъ съмъ цѣлото и частъта.

Тъмнината която ни заобикаля разголява душата ни. Тази тъмнина е цѣлата осеяна отъ недостѣпни свѣтлини. Човѣкъ мжно може да се въздържи да не помисли за мѣста, където само се бди. Ние изпълваме смѣтно тъмнината съ свѣтли и неузнаваеми същества. Сжщата тази тъмнина, която отстранява близкитѣ

предмети, понижава звука на нашия гласъ и споредъ това го превѣплотява въ вътрешенъ гласъ, защото ние се стремимъ да говоримъ истински само на близки намъ същества. Ние изпитваме едно спокойствие и неразположение, твърде страни. Нашето „азъ“ и „не азъ“ не се преливатъ вече. При пълна свѣтлина сжществува връзка между нашитѣ мисли съ нѣщата чрезъ нашитѣ действия. Размѣнятъ се впечатления съ мисли, мисли съ впечатления и нашитѣ действия служатъ за посрѣдници, времето като срѣдство. Но сега липсва вече тая размѣна, нѣма то човѣкътъ, който действа и който е мѣрка на нѣщата. Има само две различна личности, две несъизмѣрими битиета. Това сѣ двама противници, които се наблюдаватъ и не се разбиратъ. Огромното разрастване на нашитѣ перцептиви ние съпоставяме съ

отслабването на нашата възможностъ. Ние губимъ за известно време обичайната представа, че нѣщата не съответствуватъ. Мухата която се мжчи да премине стѣклото е нашъ образецъ.

Ние не можемъ да останемъ на тази мъртва точка. Чувствителността не познава никога равновесието. Бихме могли да я опредѣлимъ като функция, чиято роля е да чути у хората равновесието на тѣхнитѣ сили. Трѣбва въпрочемъ нашиятъ духъ да се предразположи за да се освободи отъ своето предрѣждане, отъ оная тържественостъ и нѣма картина, която издава у него самочувствието, че е всичко и очевидността че е нищо.

Преведе отъ френски Г. В. Гочевъ

Годишенъ абонаментъ 80 лв.
6 месеченъ „ 50 лв.

ДУМАТА НА КОМПЕТЕНТНИТЕ

Подобренията въ змездълието

Състоянието на нашето земледелие е такова, че се определя като много лошо. То страда от липса на добра организация, както вътре в процеса на производството, така и вън на пазара, като стокова продукция. Екстензивната форма на земедълската продукция (като се почне от създаването, преработката и чак до консервирането и) пречи, тя да бъде конкурентноспособна на чуждия пазар, на който е принудена да се яви. Там тя се продава под костюмната цена. Поради тази причина и поради причини от социално-политически характер, доходността на българския земедълски стопанин е много малка. Тя е под нивото на такова нива на японски минимума.

Дълг се налага на отговорните фактори, а също така на широката общественост, да отдадат повече внимание, грижи и финансови средства за организиране на нашето земедълско стопанство, защото за сегашно е основата, върху която се изграждат индустрият ни, за нашата ни, държавия ни, бюджетът, съ една дума цялото ни народно стопанство. Много малко са средствата (представляващи около 7% от държавния бюджет), дадени на нашето земеделие. Тъ трябва да бъдат много повече, за да може то да се организира и рационализира.

За едно рационализирано земеделие, като изключим социално-структурния въпрос за собствеността и организацията, важни фактори са така наречените мелiorации. Тъ са организационно-технически средства за подобрение и подпомагане цялостния земедълски производствен процес, като напр., подготовка на почвата, снетото, отглеждане и прибиране на продукта. Тъ поставят въ услуга на земеделието средства, като: напояването, отводняването, запаване, от заливане и наводнение, и съ това го правят независими и гарантирано от случайния каприз на природните стихии. Тъ му подготвят възможността, производствения процес на полето да бъде рационализиран, подпомогнат от машината.

По своя характер и начин на провеждане, мелiorациите

можем да разделим на три главни групи:

- 1) агротехнически мелiorации,
- 2) хидротехнически мелiorации, и
- 3) геотехнически мелiorации.

Към агротехническите средства за мелiorиране принадлежат: правилна класификация и бонитация на земята; посочване класе, какви земедълски култури, най-добре и най-доходно могат да вирят; начин на обработване — дълбока оран при сухи почви; подбор на семената, пълване и торене; борба с болестите и паразитите по земедълските култури и др.

Към хидротехническите мелiorативни средства спадат: напояване, сухити почви, чрез текущи или язовирни води; отводняване и дренирание на мочурливи и бластиста места и правенето им, годни за отглеждане на земедълски култури; корекция на рѣкитъ за отнамане на залѣти земедълски имоти и запазването им. Укрепване порошката и спирание от унищожение на голѣми пространства орна земя.

Към геотехническите мелiorативни средства спадат: кадриране, измѣрване цѣлата земедѣлска площ и нейното техническо окръгляване на орна земя, пасбища и гори. Към геотехническите мелiorативни мероприятия принадлежи и комасацията. Комасацията е събиране на разпокъсаните, по голѣмина и форма, имоти на единъ стопанинъ, отъ различните места и посоки, на даденъ комасаченъ районъ, въ единъ или нѣколко комасачни парцели. Това става като се измѣрят и нанесатъ всички имоти отъ даденъ районъ на плана, върху който се прекроява добре обмислена и удобна мрежа отъ колелски пѣтища. Пѣтищата определятъ просторни и топографично добре разположени квартали. Въ тия квартали се отдѣлятъ комасачните парцели на всички отдѣленъ стопанинъ, равноценни на сбора отъ всичките му имоти. Комасачните парцели иматъ правилна геометрическа форма и са годни за единъ рационализиранъ и механизиренъ земедѣлски трудъ.

За да могатъ мелiorациите

Лакеи на живота

Такава е човѣшката ни оръс: лакеи на Живота днесъ да бждемъ...

Въ свѣта създадени за гавра и позоръ, били сме, с м е, а може би и ще пребждемъ

Какво отъ туй, че съ мисль сме дарени, въ Природата, най-висши същества, кога то нашитѣ купнежи са изпепелени, а нашето достойнство — купъ с л о в а ?

Нима е щастие, измамитѣ, що гонимъ, по пѣти си къмъ земната Голгота, кога то висшето у насъ се рони, въ лакейщина на грубия Животъ?

Лакеи сме и азъ, и ти, и той, а макаръ, че азъ — поезия възвишена предлагамъ,

че ти, — прославяшъ си съ богатства тѣй безбройни, а той — беднякъ въ рѣка, съсъ просѣшка тояга!

Една е участъта на всички насъ: да бждеме лакеи на Живота, а всѣки денъ — Духовното ни „азъ“, въ челата ни — протесно да буботи.

Любомиръ Дойчевъ

да дадатъ максималния си капацитетъ на използваемостъ и доходностъ въ земедѣлското стопанство, ще трѣбва и тритѣ групи (агротехническите, хидротехническите и геотехническите) да вървятъ рѣка за рѣка. Отричането на единъ за смѣтка на другитѣ, и предпочитането на единъ предъ другитѣ създава едностранчивостъ чийто резултатъ се най-ясно открива въ земедѣлската продукция. (следва брой 3)

НАШИ И ЧУЖДИ БЕЛЕЖКИ

За единъ голѣмъ празникъ

Петдесетгодишнината на българското огнище на науката — софийскиятъ университетъ, биде отпразднувана съ подобаваща тържественостъ.

Именити учени, отъ близки и далечни страни, представители на университети, академии, научни дружества и др констатираха съ искрено задоволство постиженията на българската наука и поднесоха поздравни по тоя случай.

Тѣхното участие въ тоя голѣмъ празникъ се изрази естествено и непринудено въ една манифестация на хората на науката мисль, основана наискрена солидарностъ; манифестация на прогреса, на свѣтлината. Тоя фактъ добива значително значение, като указание. Ако днесъ има причини за да се очертаватъ, като чели повече отъ всѣкого: приятели и врагове, има също така и желания и възможности за искрено и лоялно сътрудничество между хората отъ всички народности. Една такава възможностъ е чистата наука — пѣтеводната звезда на възхода. Едно такова желание — е желанието на честнитѣ служители на науката.

С. Д.

13.30
13.45 отъ Варна половинъ часъ около Ото Добриндъ и неговия оркестъръ.
14.10 отъ Варна: Новини.
Отъ 14.15—15.00 отъ София
Вечеръ
18.00 отъ София.
19.00 отъ Варна: Нашиятъ седмиченъ разказъ, чете артистката Пенка Икономова.
19.20 отъ Варна: Концертъ на радиооркестра.
20.00 отъ Варна: Концертъ на Ана Попова, сопрано
Отъ 20.30—23.30 отъ София.

РАДИО-ВАРНА

28 Май 1939 год.

Недѣля

Сутринъ

6.45 отъ София
8.50 отъ Варна: предаване божествена служба.
10.30 отъ Варна: предаване освещаването на новопостроения мостъ надъ канала Черно море — варненското езеро и варненската градска кланаца.

Обѣдъ

12.05 отъ Варна: религиозна сказка — говори иеромонахъ Наумъ.
12.20 отъ Варна: концертъ на радиооркестра
13.00 отъ София
13.30
13.45 отъ Варна: мелодия отъ Йоханъ Штраусъ
14.10 отъ Варна: новини
14.15 отъ София
14.20
15.30 край

Вечеръ

отъ 17 до 24 ч. отъ София.

29 Май 1939 год.

Понеделникъ

Сутринъ

Отъ 6.45—10.30 ч. отъ София
Обѣдъ
11.30 отъ Варна: тържественъ концертъ
12.00 отъ Варна: концертъ на хоръ „Гусла“ — Провадия.
12.30 отъ София.
13.00 отъ Варна: вокали и инструментални соли.
13.30 отъ София.
13.45 отъ Варна: характерни музикални песни.
14.10 отъ Варна: новини.
Отъ 14.15—15.30 отъ София.

Вечеръ

Отъ 17.30—24.00 отъ София

30 Май 1939 год.

Вторникъ

Сутринъ

Отъ 6.15—8.15 отъ София.
Обѣдъ
12.00 отъ Варна: Пенка Милева, Цв. Георгиева и „Птичорската тройка“ изп. народни пѣсни.
12.30 отъ Варна: „Провинциалния театъръ и бъл. драма“ — говори Веселина Генюска — Германска.
12.45 отъ Варна: изъ произведениата на Грийгъ
13.00 отъ София.
13.10 отъ Варна: Тиролска музика.
13.27 отъ София.

СЪНКИ И СИЛУЕТИ

Среци съ Масарикъ

(изъ книгата на Карелъ Чапекъ)

Монитѣ родители

Моето родно място е Ходонинъ и околноститѣ му. Въ цѣлата областъ има земи принадлежащи на императора. Понеже баща ми току що бѣше влѣзълъ на служба въ тия земи въ качеството на коларь, изпратиха го въ Ходонинъ и ние отидохме тамъ съ него.

Майка ми имаше по-малко влияние върху мене отколкото баща ми. Баща ми бѣше надаренъ, но просто човѣкъ. Въ къщи майка ми бѣше главата. Майка ми бѣше по рождение отъ Хана, но била възпитана върѣдъ нѣмци, въ Хустенецъ, така, че въ началото мѣсно се изразявала на чешки. Тя обожаваше тритѣ си малки разбойничко-синове. Азъ бѣхъ може би, този, когото тя предпочиташе, но този, бѣше братъ ми Мартинъ, най-разумниятъ отъ тримата ни, най-добриятъ.

Моята майка бѣше изгнечна и съ здравъ разумъ. Дълги години тя бѣше живѣла като

прислужница върѣдъ „изисканото общество“. Бѣше готвачка въ Ходонинъ. Господеритѣ ѝ я обичаха много. По късно идваха да ѝ искатъ, въ трудни минути, помощъ и съветъ. Отъ тѣзи години, прекарани въ общество на господаритѣ си, тя бѣше запазила желанието да ни види, насъ, нейнитѣ деца, издигнати на високо обществено стѣпало. Имено тя знаеше въ каква мизерия живѣха тогава прислужнитѣ и работничитѣ. Тя искаше да направи отъ насъ нейнитѣ, малки синове, господа. Ако можеше да се изучи, това е благодарение само на нея.

Майка ми бѣше набожна. Отиваше съ удоволствие на църква, но почти нѣмаше свободно време отъ грижитѣ, които ѝ създавахме. Колко пѣти съмъ ѝ чулъ да казва: „Първо службата на господаритѣ, че после църквата“. По късно, когато разбрахъ политическата роля на църквата и теорията на Фюрбахъ върху религията

въ услуга на политиката, съмъ си спомнялъ за тия нейни думи. Въмѣсто да ходи на църква, майка ми четѣше молитвеника си, пълнен съ икони. Спомнямъ си за единъ Христосъ на кръста облянъ съ кръвъ. Нея тя предпочиташе. И азъ също обичахъ да я гледамъ.

Баща ми бѣше словенецъ отъ Колчани. Роденъ бѣше робъ, робъ и остана. Въ сравнение съ това на майка ми, той имаше много малко истинско влияние върху мене. Баща ми бѣше много надаренъ, но никогато не бѣше ходилъ на училище. Въ Колчани една стара жена, вдвояна на единъ войникъ, която общината бѣше натоварила съ тая служба, понеже, нѣмаше училище го бѣше научила, горе-долу да чете. Въ замѣна на малко ченете децата и преклопаха картифитѣ. Баща ми бѣше истински селякъ, останалъ си такъвъ съ нищо не промѣненъ, много различенъ отъ гражданитѣ. Винаги живѣеше върѣдъ природата, особено отъко започна да обработва земята. Познавахъ я, умѣеше да я наблюдава съ истинченъ усѣтъ, който имаше за нейнитѣ осо-

бености. Спомнямъ си единъ мартенски денъ ни донесе, подъ палтото си, единъ съвсемъ малъкъ заекъ, който намѣрилъ сгушенъ въ следата на една конска подкова. Започна да ни описва той подробно, най-живо и любопитно, живота на заяка съ всичкитѣ му особености.

Не бѣше получилъ никакво образование, но бѣше напълно съгласенъ, азъ да се образовамъ и не се срамуваше да учи заедно съ мене. Това, което научеше така, имаше за него значение, както и всичко останало, само отъ практическа гледища: мислеше само за това, което можеше да му донесе.

Не бѣше набоженъ, но се боеше отъ ада. Въ недѣля, отъ време на време, ходѣше на църква. Въ всичко майка ми решаваше, а той, винаги се подчиняваше дори и когато бѣше на противно мнение.

По късно, когато идвахъ да ни види въ Прага, най-много ни интересуваше какъ са подковани конетѣ, ящица, какви осиги и какви колела имаха колѣитѣ. Отъ дворцитѣ на Мала Страна привличаха внимание

то му само портретитѣ: веднага се запознахъ съ тѣхъ и се събираше съ тѣхъ. Следъ два дни дена Прага му умряна. Не можехме да го задържимъ. Само едно желание имаше — да се прибере дома си, да види селото си, нивитѣ си.

Гледайки баща си, разбрахъ що е робство, ангария! Служеше и работеше на сила, безъ сърдце. Свалеше шапка предъ господаритѣ си, но не ги обичаше. Фактически, даже и следъ 49 години, робството се бѣше запазило въ земитѣ на императора. Представете си, че баща ми трѣбваше да иска позволение отъ господаритѣ си за да ме изпрати въ селското училище. Първитѣ си социални впечатления добихъ въ децата, въ който видѣхъ колко нѣкои чиновници отъ тия, които управляваха имотитѣ на императора, бѣха груби къмъ баща ми. Често съмъ мислилъ по какъвъ начинъ да имъ платя скъпо за това и какъ бихъ могълъ да ги набия.

(следва)

Редакторъ:

Д-ръ Кирилъ Юрановъ



ВЪ ОПАСНОСТЪ ЛИ Е КНИГАТА?

Една голѣма загриженост между интелектуалците от всички страни за съдбата на книгата, показва, че макар тя още не е в смъртна опасност, то е измѣстена от мѣстото, което и се падаше и което все още по право ѝ се пада въ живота на културния човѣкъ; че тя става все по-рѣдѣкъ и по-рѣдѣкъ гостъ на неговата жизнена трапеза; и че най-после, ако не сме съгласни да вдигнемъ кръстоносен походъ за нейното спасение, не трѣбва и да дочакаме дванадесетия часъ съ скръстени рѣже и тогава съ спокойствието на вѣчно равнодушните да кажемъ: сега е вече много късно, нищо не може да се направи.

А да направимъ нѣщо, това значи, преди всичко, да преценимъ причините, които съ довели до това нерадостно явление. Вѣрно е, че тѣ сж многобройни, но, за щастие, корените на всички сж въ съвременната цивилизация. Не напразно известниятъ френски писател-академикъ Жоржъ Дюамелъ въ една своя статия която има характеръ на призивъ за спасение на книгата казва: „Кризата, която потиска свѣта, не е икономическа, нито политическа, нито социална криза. Тя е криза на самата цивилизация“.

Да, на самата цивилизацията, въ която привесътъ на материалното надъ духовното е по очевиденъ и по-остъръ, отколкото презъ всички други времена и епохи. Голѣмитъ технически придобивки на вѣка, на първо мѣсто радиото и киното (не на последно мѣсто трѣбва да сложимъ и мощното разрастване на вестника), подобно на смѣли и брутални завоеватели, навлѣзоха и превзеха чисто духовни области, въ които книгата бѣше единствената неоспорвана и неос-

порима владетелка. Отъ друга страна пъкъ, динамиката на съвремението, която се увеличава отъ година на година, отклони човѣка отъ старите сръдства за задоволяване на духовните му нужди и го насочи къмъ новите, които наистина извършватъ своята работа бързо и леко, безъ, обаче, да подсказватъ опасността, че бързо и леко усвоеното се забравя лесно.

Ето защо, ние искаме да припомнимъ на читателя, на този читател, който никога не бѣга отъ проблемите на живота, колкото и тревожни да сж тѣ, че той съ лишаването отъ книгата, или съ намаляването достъпа ѝ до своя духовенъ животъ, губи своя най-добъръ и вѣренъ приятел. Наистина, не е потребно непременно да четемъ много книги, но необходимо е да четемъ внимателно, за да можемъ да отделимъ настрана веднага ония, които могатъ да съдействуватъ за нашето безкнижие. Не е потребно да описваме дългия път, който е изминала книгата, достатъчно е само да спомнимъ, че истинскиятъ напредѣкъ започва едва тогава, когато се изнамираатъ писмените знаци, съ които човѣкъ е започналъ да съобщава своите мисли на другите хора. Най-после ние искаме да кажемъ на този читател, че дори и презъ нашето време, когато сензацията е необходимата храна за уморените нерви на съвременния човѣкъ, книгите си оставатъ бистро бликащите извори за трайно духовно освежаване. Защото въпреки всички нови придобивки, книгите сж и ще бждатъ вѣчно отворените прозорци, презъ които гледаме въ свѣта на вѣчните човѣшки идеи.

Ст. Ив. Стояновъ

Философия на любовта

Любовта — ето най-известната дума съ най-неизвестното логическо и психологическо съдържание. Всички я произнасятъ самоуверено и всички нѣматъ предъ нейната незначайна сжщностъ. Нѣматъ, защото отъ всички велики тайни на битието, най-великата и най-малко позната е тайната на любовта. Не току тѣй една мъдра книга казва, че „Богъ е любовъ“. А има ли по-велика тайна отъ сжщността на Бога? Сжщата тази „книга на книгите“ говори, че „никой никога не е видѣлъ Бога, защото ако би го видѣлъ, щѣше веднага да умре“.

Щомъ любовта е рожба на Божието небе, тогава за нея можемъ да кажемъ, че никой никога не е позналъ нейната сжщностъ, защото, ако би я позналъ, веднага би умрѣлъ. Толкова сме още недостойни за храма на истинската любовъ... Ние, нечестивците, какъ ще издигнемъ погледъ къмъ „красотата, която не служи на чувствеността, а ни освобождава отъ нея, като възвръща на нашия духъ неговото право надъ плътта“, както казва Бѣлински.

И наистина, любовъ ли е това, съ което съвремените хора тѣ помпозно кичатъ своите уста и очи. Може ли да бжде сжщинска любовъ това, за което съ еднаква увереностъ и дързостъ говорятъ и простиятъ и учениятъ, и злиятъ и добриятъ и богатиятъ и бедниятъ и проститутката и честната жена? Може ли отъ една и сжща чешма да извира и горчива и сладка вода? — Не може! Тѣй сжщо не може познаващиятъ любовта човѣкъ да прояви и нейниятъ истински образъ и нейната карикатура. Той ще свѣтне само съ бѣлата свѣтлина на истинската любовъ.

Тогава що е любовта? — питатъ вѣковете преди насъ, ще питатъ и вѣковете следъ насъ.

До колкото може да се отговори на този вѣченъ въпросъ съ нашите бледи и относителни думи, ще кажемъ, че има само три характеристики на любовта.

Едната характеристика казва: Ето я навсѣкжде... шумната и възпѣваща любовъ между младите хора, презъ тѣхното и следъ тѣхното полово съзрѣване. Тази еротична любовъ

до каквато висота и красота да отиде, много често си остава „поезия на егоизма“, както я нарича швейцарския професоръ Дюбоа. Многобройните убийства и самоубийства мотивирани отъ „нешастна любовъ“ сж неумолимите свидетели на разрушителната стихия на този префиненъ егоизъмъ.

Втората характеристика казва: Ето я въ домашния олтаръ най-безшумната, винаги-искрена и дълбока любовъ на майката. Това е поезия на алтруизма, симфония на човѣчността, олтаръ на великата саможертва!

Третата характеристика казва: Ето я въ потока на вѣковете... Абсолютно безкористната, нравствено най-чистата, духовно най-мощната и всеобятна любовъ на Исуса Христа — основателя на религията на любовта.

„Истинската любовъ изпжжда навѣнъ страха отъ човѣшката душа“, казва Христосъ, защото страхътъ е егоизъмъ, а Христовата любовъ е поезия на универсализма. Нейната прегръдка е широка колкото свѣта.

Ето, очевидно е, колко много душевна чистота и мъдростъ сж нуждни, за да оживѣе образа на истинската любовъ. Само онзи може истински да обича, който истински познава сложната човѣшка личностъ. Духовно неведение и любовъ сж жестоко различни и несъвѣстими положения.

Затова, еротичната любовъ, когато е лишена отъ разумъ и чистота, заинтересувано и лукаво гали нашето „его“. Гали го, за да го подчини несправедливо на преходните интереси на нашата мѣничка личностъ, или за да го изгорѣ въ пламъка на животинската страсть. Само когато е пречистена презъ огъня на една висша нравственостъ, любовта между мъжъ и жена става откровение на красотата, истината и доброта.

Затова, майчината любовъ отхранва и въздига детето. Въздига го за да го направи синъ човѣшки и синъ Божий.

Затова, Христовата любовъ спасява и преобразява цѣлия свѣтъ. Отъ нея извира и къмъ нея се стреми тайната на живота. Тя е вѣчното мѣрило за всѣка друга любовъ.

П. З.

Ако знаеха...

За единъ израстъкъ, който често пжти запознава човѣка съ хирургията, спорятъ дали има предназначение нѣкакво или не. Не сж прави, обаче, тия които казватъ, че израстъкъ е безъ предназначение. Не сж прави и нѣма да бждатъ до тогава до като не разбератъ, че нищо излишно нѣма въ човѣка. Ако самиятъ той често пжти е излишенъ, това е другъ въпросъ.

Ако на нѣкои отъ тия господа се зададе въпросъ: за лѣвата рѣка и за петте ѝ прѣста, тѣ сигурно ще кажатъ сжщото. Ще кажатъ сжщото безъ да взематъ предвидъ, че лѣвата рѣка, като се почне отъ най-големия прѣстъ, е въ услуга на писмеността, сжщо тѣй както и дѣсната рѣка.

Тукъ спорътъ е изключенъ. При наличността на толкова архиви съ хубави отпечатъци за астроложки гадания, напусто е да се спори. Достатъченъ да съкруши всѣкакъвъ споръ е доводътъ, че модерниятъ човѣкъ има за предназначение да подчини природата и да си служи съ нея, както намѣри той за добре.

Има само единъ недостатъкъ въ проявите на модерниятъ човѣкъ. Ако авторите на писмеността рекатъ да си потърсятъ хонорара за авторското право, и при липса на пари въ момента, трѣбва да имъ се подпише нѣкакво задължително за нѣколко дни (дребна услуга). Въ тоя случай естествено текстътъ трѣбва да се подкрепи съ подписъ. Какво би станало ако вмѣсто подписъ се отпечата по криминальному единъ пѣстъ палецъ на почтенъ човѣкъ? Сигурно парализъ или сърдеченъ ударъ. Ако знаѣха авторите на писмеността, че модерниятъ човѣкъ ще подчинява природата, дължени бѣха да включатъ въ това „азъ-буки“ и по единъ печатъ (тампонъ) малък форматъ. Ако дойдатъ, обаче, да събиратъ хонорара не бива да млчимъ и да червимъ очи. Ще имъ кажемъ, че и хлѣбъ, и писменостъ? Идватъ силни за слабия днешенъ човѣкъ.

Резо Стругаровъ

Еда Патерсънъ

Продължение отъ бр. 2

МЪЖЕ И ЖЕНИ

Ако мъжете знаеха какво мислятъ за тѣхъ жените...

Да видимъ сега дали това е вѣрно. Мъжете заявяватъ, че се покланятъ предъ добрата жена, а търпеливо любятъ и понасятъ лошата жена. Тѣ шумно изповѣдватъ, че предпочитатъ едно скромно облечено момиче, но ето че тѣ най-често танцуватъ съ момиче, което е почти голо. Тѣ пишатъ бѣли стихове за меката свѣтлина на домашното огнище, а търсятъ такива меки усѣщания, които могатъ да се намиратъ само въ кабаретата. Тѣ сж съгласни, че е нужна голѣма икономия въ семейството и въ цѣлата страна, но вмѣсто да пестятъ, тѣ купуватъ всичко каквото пожелаятъ — отъ цигарите до автомобилите...

Една жена не би могла да обича сръдния мъжъ, ако тя го познаваше отблизо. Но хитрата и стара майка природа, която често се отнася къмъ насъ като мащеха, отколкото като майка, се опитва да твои илюзии. Тя хвърля блѣскавъ прахъ въ нашите очи и следъ

като хубавиятъ прашецъ се разнесе, ние проглеждаме!... За да бжде мъжътъ, когото жената е избрала и обикнала, действителенъ образецъ на всички мъже, той трѣбва да бжде храбъръ и силенъ, честенъ и благъ, последователенъ въ думи и дѣла. Всичко това, за жалостъ, г-ца Ева трѣбва да разкрие, че далечъ отстои отъ действителния образъ на господинъ Адамъ. И тогава голѣмо е нейното нещастие отъ това разкритие, но тази е действителността.

Въ заключение, авторката, подкрепя своите съждения съ думите на леди Асторъ, видна английска общественица и депутатка, казани отъ нея на единъ банкетъ: „Тѣ ни наричатъ по-слабия полъ. Но мъжътъ сж по-слабия полъ и всѣка жена знае защо. Мъжката голѣма докачливостъ и крайната му емоционална неустойчивостъ въ присъствието на коя и да е жена отъ 16 до 60 годишна възраст сж двата

Починалъ е скоропостижно артиста отъ Народния театър-София

БОГОМИЛЪ
АНДРѢВЪ

Съ неговата смъртъ българския театър губи единъ отъ своите честни и преданни служители. Вечна му память. Богъ да го прости.

главни недъзи, които будятъ у повечето жени ирония, надменностъ и даже омраза къмъ мъжете.

Хр. Ботевъ, като съпругъ и родолюбецъ:

Венето,

Ти си моя жена и трѣбва да ме слушашъ и вървишъ въ всичко. Любовта, която имамъ къмъ тебе ме накара да не кажа нѣде отивамъ. Помни, че следъ отечеството обичамъ най-много тебе“.

Но... стига ми тая наградъ — да каже нѣбга народътъ: Умръ сиромашъ за правда за правда и свобода.

Хр. Ботевъ
„На прощаване“

Вести и съобщения

По починъ на група интелектуалци образувана е кооперация за книгоиздавателство и печетъ. Съ това се запълва една досегашна празнина въ културно-кооперативните прояви на града ни.

Редакцията ни поздравява инициаторите и имъ пожелава успѣхи.

Печатница „К. Николовъ“
телефонъ № 26-58

Добродетелите на търговеца, това сж: умѣрените цени и високото качество.

И при най-малката покупка на бои, стѣкла и желѣзария отъ **Братя Димитрови** ул. „Добричъ“ 4, ще се увѣрите въ това.